

DECIZIE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Maria Ghervas

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând recursul declarat de către Biroul vamal Centru,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Sorinlux” împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la repunerea în termen și contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Sorinlux”, casată integral hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 04 aprilie 2016 și emisă o nouă hotărâre cu privire la repunerea Societății cu răspundere limitată „Sorinlux” în termenul de înaintare a acțiunii în judecată și admisă acțiunea,

c o n s t a t ă:

La data de 29 mai 2015, SRL „Sorinlux” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la repunerea în termen și contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în baza contractului nr.EXMD1 din 09 decembrie 2014, încheiat cu Internațional Textile Limited, Pakistan și a invoice-lui ITL/1050/14 din 09 decembrie 2014, a procurat lenjerie de toaletă și bucătărie din materiale textile – ștergare, iar în baza contractului din 10 iulie 2010, încheiat cu Yiwu Karma Import & Export Co., LTD și a invoice-lui YK41224A din 24 decembrie 2014, a procurat fețe de masă, încălțăminte de sport și aragaze de masă.

Menționează că, la postul vamal Chișinău, prin care a ales regimul vamal de import definitiv, cu punerea mărfurilor în circulație liberă, brokerul vamal a completat, stocat, înregistrat pe serverul programului informațional Asycuda World și tapat declarația vamală în detaliu nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și nr. 3030I1669 din 09 februarie 2015 de plasare în regim de import definitiv a mărfii, cu determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit (art. 11 al Legii nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal), cu completarea formularului

tipizat DVV-1 pentru anunțarea valorii în vamă, determinată prin metoda nominalizată (metoda 1) în conformitate cu pct. 6 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 600 din 14 mai 2002.

Susține că, la traversarea frontierei de stat a Republicii Moldova, conform declarației vamale nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015, a achitat plățile vamale în sumă de 128404,09 lei, iar conform declarației vamale nr. 3030I1669 din 09 februarie 2015, a achitat suma de 91493,37 lei.

Afirmă că, reprezentantul biroului vamal neîntemeiat a refuzat validarea declarațiilor vamale completate conform metodei 1 și a întocmit actul de inspecție din 07 februarie 2015 pentru declarația vamală nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și actul de inspecție din 09 februarie 2015 pentru declarația vamală nr.3030I1669 din 09 februarie 2015, în care a menționat că, urmează a majora valoarea în vamă, solicitând completarea formularului tipizat DVV-2.

Relevă că, la completarea formularului tipizat DVV-2, valoarea în vamă a fost majorată pentru declarația vamală nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 până la suma de 173821,94 lei, iar pentru declarația vamală nr. 3030I1669 din 09 februarie 2015 - până la suma de 98147,07 lei, astfel, a achitat suplimentar suma de 52071,55 lei.

Invocă că, nu este de acord cu acțiunile Biroului vamal Chișinău și cu actele de inspecție din 07 februarie 2015 și 09 februarie 2015, pe care le consideră ilegale și neîntemeiate.

Mai invocă că, la data de 16 februarie 2015, a depus la Biroul vamal Chișinău o cerere prealabilă, prin care a solicitat restituirea sumei de 52071,55 lei, însă nu a primit nici un răspuns.

Declară că, la data de 20 martie 2015, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și restituirea sumei încasarea suplimentar, care, prin încheierea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 26 martie 2015, nu i-a fost dat curs, fiindu-i acordat un termen până la data de 06 aprilie 2015 pentru înlăturarea neajunsurilor și, anume, traducerea documentelor din engleză în română, încheiere pe care a recepționat-o la data de 03 aprilie 2015.

Menționează că, făcând cunoștință cu încheierea enunțată pe pagina oficială a instanței de judecată, la data de 27 martie 2015, a depus documentele pentru traducere, iar la data de 15 aprilie 2015, a depus în instanța de judecată o cerere, la care a anexat documentele traduse și autentificate în modul corespunzător, însă, în acest timp, la data de 07 aprilie 2015, prima instanță deja a emis încheierea de restituire a cererii de chemare în judecată.

Susține că, la data de 23 aprilie 2015, a depus cerere de recurs împotriva încheierii primei instanțe, care la data de 25 mai 2015, a fost respinsă prin decizia Curții de Apel Chișinău, astfel, din aceste considerente, solicită repunerea în termen a cererii de chemare în judecată.

Afirmă că, conform pct. 14 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 600 din 114 mai 2002, în cazul în care pentru confirmarea valorii în vamă anunțate documentele menționate în pct. 13 al

Regulamentului nu sunt suficiente, reprezentantul Biroului vamal Chișinău este în drept să solicite suplimentar careva documente, însă în speță, acesta nu a demonstrat insuficiența documentelor specificate în pct. 13, dar prin actul de inspecție a majorat valoarea în vamă, aplicând flexibil metoda a 6 în baza tranzacțiilor cu marfă similară.

Relevă că, nu este de acord cu determinarea de sine stătătoare a valorii în vamă de către autoritatea vamală în baza metodei 6, ultima motivând că, a ajustat valoarea în vamă a mărfurilor declarate, aplicând situația vânzării de mărfuri similar la un nivel comercial apropiat realității, însă organul vamal trebuie să stabilească cu certitudine valoarea în vamă a mărfurilor în cazul în care nu acceptă informația prezentată de declarant.

Mai relevă că, în cazul în care în urma îndeplinirii declarației vamale conform metodei 1, colaboratorul vamal a considerat că, a fost o încălcare, acesta urma să argumenteze de ce documentele prezentate sunt insuficiente sau neveridice, ceea ce nu a fost efectuat.

Declară că, conform pct. 19 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, în cazul când se impune rectificarea calculelor efectuate de declarant, colaboratorul organului vamal face înscrierile și calculele respective fie în rubricile speciale „mențiunile biroului vamal”, ale tipizatei DV1 sau pe versoul ei, consemnându-le sub titlu „mențiunile biroului vamal”, însă acesta a solicitat completarea DVV 2 pentru ca, ulterior, să motiveze precum că, SRL „Sorinlux” a dat acordul la majorarea valorii în vamă.

Invocă că, autoritatea vamală este în drept să determine valoarea în vamă în cazul în care există temei de a considera că, datele prezentate de declarant nu sunt veridice, iar faptul că alte întreprinderi declară un alt preț al mărfii, nu poate fi pus ca bază pentru alte mărfuri, deoarece la determinarea similitudinii mărfurilor se iau în considerație calitatea, existența mărcii comerciale, reputația pe piață, țara de origine și producătorul.

Menționează că, autoritatea vamală nu a prezentat nici o probă, care ar confirma că, producția importată de către SRL „Sorinlux” are aceeași calitate ca și mărfurile importate de alți agenți economici.

Solicită repunerea în termenul de depunere a cererii de chemare în judecată, anularea actelor de inspecție din 07 februarie 2015 și din 09 februarie 2015, întocmite de către pârât și încasarea din contul pârâtului a sumei de 52 071,55 lei achitată suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 aprilie 2016 a fost respinsă cererea depusă de către SRL „Sorinlux” de repunere în termen și a fost respinsă acțiunea ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 a fost admis apelul declarat de către SRL „Sorinlux”, casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care a fost admisă cererea și repusă SRL „Sorinlux” în termenul de înaintare a acțiunii în judecată, a fost admisă acțiunea, au fost anulate actul de inspecție ale Biroului vamal Chișinău din 07 februarie 2015 întocmit în baza declarației vamale nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și actul de inspecție din 09 februarie 2015 întocmit în baza declarației vamale nr. 3030I1669 din 09

februarie 2015 și a fost încasată din contul Biroului vamal Chișinău în beneficiul SRL „Sorinlux” suma de 52071,55 lei achitată suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

La data de 04 aprilie 2017, Biroul vamal Centru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece a fost aplicată o lege care nu trebuia să fie aplicată și a fost interpretată eronat legea.

Menționează că, la vămuirea mărfii importate de către SRL „Sorinlux”, organului vamal i-au fost prezentate unele documente, care, în viziunea declarantului, confirmă valoarea în vamă declarată, însă la etapa verificării acestor documente s-au depistat anumite neconcordanțe referitor la valoarea în vamă a bunurilor și, anume, contractul de vânzare-cumpărare fiind unul general în care nu este indicată valoarea pentru o unitate de marfă, nomenclatorul sortimental al mărfurilor, fapt ce contravine prevederilor pct. 15 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 600 din 14 mai 2002, care este o normă specială ce reglementează asemenea tranzacții.

Astfel, consideră că, instanța de apel eronat a concluzionat și a făcut trimitere la prevederile art. 667 din Codul civil, libertatea contractuală, or, legislatorul prin norma specială stinge calitatea și conținutul unui anumit act, ce urmează a fi prezentat anume la importul de mărfuri.

Sușține că, actul de inspecție este legal, deoarece inspectorul vamal, în calitate de factor de decizie a organului vamal, a acționat în strictă conformitate cu prevederile legislației și ale ordinului Serviciului Vamal nr. 480-O din 18 decembrie 2006 cu privire la aprobarea Metodologiei de prelucrare a declarației vamale în detaliu, ale Regulamentului cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, precum și ale Legii nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal, mai mult ca atât, organul vamal antrenat în vămuirea mărfurilor poate dispune de informații, pe care nu le deține declarantul, inclusiv despre prețurile de referință la mărfurile din circuitul comerțului extern, precum și date privind mărfurile identice sau similare.

Afirmă că, din momentul înregistrării declarației vamale, aceasta este supusă controlului vamal, care include în sine controlul documentar și controlul fizic al mărfurilor declarate, iar la fiecare etapă de verificare a declarației vamale se întocmește actul de inspecție, procedură care a fost respectată de către colaboratorul vamal, întocmind pe parcursul fiecărei etape actul de inspecție (documentul electronic Asycuda World).

Relevă că, conform prevederilor pct. 4 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, declarantul de sine stătător determină valoarea în vamă a mărfurilor introduse conform metodelor de evaluare stabilite de art. 10 al Legii cu privire la tariful vamal, iar conform pct. 10 al Regulamentului enunțat, declarantul declară organului vamal valoarea în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, completând de sine stătător toate rubricile declarației privind valoarea în

vamă a mărfurilor (tipizata DVV-1 sau DVV-2) în modul stabilit de Serviciul Vamal, cu excepția rubricilor destinate mențiunilor organului vamal (pct.17 din Regulament), fiind responsabil de veridicitatea datelor indicate în declarația privind valoarea în vamă și a documentelor anexate.

Declară că, SRL „Sorinlux” a stabilit valoarea în vamă a mărfii în baza metodei 1, adică în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit, prezentând documente care în viziunea sa ar confirma pe deplin valoarea în vamă declarată, însă colaboratorii vamali, examinând documentele prezentate, au ajuns la concluzia că, setul de documente nu confirmă pe deplin veridicitatea datelor privind valoarea în vamă declarată, deoarece datele prezentate, în special valoarea mărfii, este sub nivelul valorii lor de producție, motiv din care a fost aplicată metoda 6 de determinare a valorii în vamă.

Afirmă că, intimatul, pentru justificarea valorii declarate, avea posibilitatea să prezinte autorității vamale informațiile cu privire la valoarea în vamă a mărfurilor identice sau similare, importate anterior, sau cu privire la prețul lor pe piața internă, ori calculele sau lista de prețuri ale producătorilor.

Susține că, la determinarea valorii în vamă prin metoda de rezervă specificată la art. 17 al Legii cu privire la tariful vamal, drept bază se vor lua pe cât de posibil valorile în vamă determinate conform prevederilor art. 11-16, adică primele 5 metode, însă, în speță, aplicarea metodei 2 și 3 - tranzacții cu marfa identică sau similară a fost imposibilă, deoarece lipsesc astfel de tranzacții din aceeași țară de export, producător și caracteristici fizice ale mărfurilor, calitate și reputație pe piață, iar metoda 4 - în baza costului unitar nu a putut fi aplicată din lipsă de date concrete privind toate elementele necesare pentru determinarea valorii în vamă a mărfii prin metoda costului unitar și nici declarantul nu a prezentat astfel de informație, cât privește metoda 5 - în baza valorii calculate, nu au fost prezentate datele de la producător cu privire la costul de producere al mărfii, astfel, a fost aplicată metoda de rezervă 6, care are drept bază de evaluare, valorile determinate în vamă (art. 11 – 16 din Legea cu privire la tariful vamal), dar aplicate cu o flexibilitate rezonabilă.

Relevă că, conform prevederilor art. 8 al Legii cu privire la tariful vamal, valoarea în vamă a mărfii nu poate fi sub nivelul ei de producție.

Astfel, califică ca neîntemeiată concluzia instanței precum că, organul vamal a utilizat direct metoda 6 de rezervă prin omiterea intenționată a metodelor anterioare și nu a motivat necesitatea aplicării metodei de rezervă, deoarece până la validarea declarațiilor vamale, Biroul vamal Centru a înaintat fișa-act, prin care a solicitat de la intimată informațiile necesare pentru a putea aplica consecutiv metodele de determinare a valorii în vamă, mai mult ca atât, datele din actele prezentate și tranzacțiile anterioare efectuate de intimată, care prezumă o valoare mai mare a mărfurilor importate erau contradictorii.

Menționează că, intimatului i s-a acordat posibilitatea de a prezenta acte pentru aplicarea consecutivă a metodelor de determinare a valorii în vamă, însă nu au fost prezentate, respectiv, organul vamal, neavând posibilitatea de a aplica oarecare din metodele indicate, a aplicat consecutiv metoda 6 de rezervă.

Consideră neîntemeiată concluzia instanței de apel precum că, Biroul vamal Chișinău nu a demonstrat necesitatea documentelor solicitate, deoarece conform

prevederilor pct. 13 și 14 ale Regulamentului cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aceste documente sunt obligatorii de a fi prezentate la cererea organului vamal, iar conform pct. 20 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 24 decembrie 2010 cu privire la practica examinării în contencios administrativ a litigiilor legate de aplicarea legislației vamale, documentele (suplimentare) enumerate pot fi prezentate de către declarant și în lipsa solicitării organului vamal.

Afirmă că, documentele suplimentare enumerate în Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova urmau a fi prezentate de către SRL „Sorinlux” și fără solicitarea organului vamal, cu toate că, de către organul vamal au fost solicitate, drept rezultat nefiind prezentate actele suplimentare, mai mult, obligația declarantului de a prezenta documentele solicitate de către organul vamal este reglementată și de prevederile art. 7 alin. (2) al Legii cu privire la tariful vamal.

În acest context, relevă că, conform pct. 73 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a destinațiilor vamale prevăzut de Codul vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 1140 din 02 noiembrie 2005, dacă există îndoieli privind exactitatea informațiilor sau a documentelor furnizate pentru determinarea valorii în vamă, organul vamal poate solicita importatorului să prezinte justificări suplimentare, inclusiv documente sau alte evidente, iar conform alin. (2), dacă informațiile și documentele prezentate nu sunt în măsură să dovedească exactitatea valorii în vamă declarate, organul vamal are dreptul să refuze determinarea valorii în vamă pe baza prețului de tranzacție. Înainte de a lua o decizie finală, biroul vamal comunică importatorului, în scris, la cerere, motivele refuzului. În același mod se procedează și în cazul în care importatorul nu prezintă, în termenul stabilit, documentele solicitate de organul vamal.

Mai invocă că, contrar prevederilor art. 390 CPC, în decizia instanței de apel nu sunt clare motivele concluziei în partea pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral.

Prin referințele depuse la data de 16 mai 2017 și 04 iulie 2017 SRL „Sorinlux” a solicitat declararea recursului ca inadmisibil sau respingerea recursului.

În conformitate cu art. 440 alin. (2) Codul de procedură civilă, completul din 3 judecători prin încheierea din 07 iunie 2017 a considerat recursul admisibil și a dispus examinarea fondului de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, conform contractului nr.EXMD1 din 09 decembrie 2014, încheiat cu Internațional Textile Limited,

Pakistan și invoice-lui ITL/1050/14 din 09 decembrie 2014, SRL „Sorinlux” a procurat lenjerie de toaletă și bucătărie din materiale textile – ștergare, iar conform contractului din 10 iulie 2010, încheiat cu Yiwu Karma Import & Export Co., LTD și invoice-lui YK41224A din 24 decembrie 2014, a procurat fețe de masă, încălțăminte de sport și aragaze de masă.

De asemenea, s-a constatat că, pentru marfa procurată au fost perfectate declarațiile vamale nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și nr. 3030I1669 din 09 februarie 2015, cu determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza prețului efectiv plătit sau de plătit.

Ulterior, Biroul vamal Chișinău, examinând setul de documente anexate la declarațiile vamale enunțate, a întocmit actul de inspecție din 07 februarie 2015 pentru declarația vamală nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și actul de inspecție din 09 februarie 2015 pentru declarația vamală nr. 3030I1669 din 09 februarie 2015, conform cărora, aplicând metoda 6 de determinare a valorii în vamă (metoda de rezervă), a majorat valoarea în vamă a mărfii importate.

Astfel, în urma majorării de către Biroul vamal Chișinău a valorii în vamă a mărfii importată, SRL „Sorinlux” a achitat suplimentar suma de 52071,55 lei pentru devamarea mărfii.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, SRL „Sorinlux” a solicitat repunerea în termenul de depunere a cererii de chemare în judecată, anularea actelor de inspecție din 07 februarie 2015 și din 09 februarie 2015, întocmite de către Biroul vamal Chișinău și încasarea din contul Biroului vamal Chișinău a sumei de 52 071,55 lei achitată suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei cauze, justificat a ajuns la concluzia de a respinge cererea depusă de către SRL „Sorinlux” de repunere în termen și a fost respinsă acțiunea ca tardivă.

Ulterior, instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelului declarat de către SRL „Sorinlux”, a ajuns la concluzia temeiniciei acestuia, casând integral hotărârea primei instanțe și pronunțând o nouă hotărâre, prin care a admis cererea și a repus SRL „Sorinlux” în termenul de înaintare a acțiunii în judecată, a admis acțiunea, a anulat actul de inspecție ale Biroului vamal Chișinău din 07 februarie 2015 întocmit în baza declarației vamale nr. 3029I5495 din 07 februarie 2015 și actul de inspecție din 09 februarie 2015 întocmit în baza declarației vamale nr.3030I1669 din 09 februarie 2015 și a încasat din contul Biroului vamal Chișinău în beneficiul SRL „Sorinlux” suma de 52071,55 lei achitată suplimentar pentru devamarea mărfii importate.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, consideră că, soluția dată de către instanța de apel este greșită.

Conform art. 271 din Codul civil, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond. În apel sau în recurs, prescripția poate fi opusă de îndreptățit numai în cazul în care instanța se pronunță asupra fondului.

Din materialele dosarului rezultă că atât în cadrul dezbaterilor judiciare în prima instanță, cât și în referință, reprezentantul Biroului vamal Chișinău a invocat că acțiunea înaintată de către SRL „Sorinlux” a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Conform art. 14 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Conform art. 16 alin. (1) din Legea enunțată, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte a actului respectiv și repararea pagubei cauzate.

Conform art. 17 alin. (1) lit. a) și alin. (4) din Legea enunțată, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia. Termenul de 30 de zile specificat la alin. (1) este termen de prescripție.

Din materialele dosarului rezultă că, la data 16 februarie 2015, SRL „Sorinlux” s-a adresat la Biroul vamal Chișinău cu o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea actelor de inspecție din 07 februarie 2015 și din 09 februarie 2015 și restituirea sumei achitate suplimentar în mărime de 52071,55 lei.

Astfel, termenul de depunere a cererii de chemare în judecată a început să curgă de la 16 martie 2015 și a expirat la data de 16 aprilie 2015, însă cererea de chemare în judecată a fost depusă de către SRL „Sorinlux” doar la data de 29 mai 2015, adică cu omiterea termenului prevăzut de art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ și a solicitat repunerea în termen.

Conform art. 17 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ, persoana care, din motive temeinic justificate, a omis termenul de prescripție poate fi repusă în termen în condițiile Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 116 alin. (1) și (3) CPC, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului.

Actele cauzei denotă faptul că SRL „Sorinlux” nu a prezentat careva probe, care să justifice omiterea termenului de adresare în instanța de judecată. Or, motivul invocat de către SRL „Sorinlux” precum că, la data de 20 martie 2015, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la contestarea actelor administrative și restituirea sumei încasate suplimentar, însă prin încheierea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 26 martie 2015 nu i-a fost

dat curs, fiindu-i acordat un termen până la data de 06 aprilie 2015 pentru înlăturarea neajunsurilor și, anume, traducerea documentelor din engleză în română, iar la data de 07 aprilie 2015, Judecătoria Botanica, mun. Chișinău a emis încheierea de restituire a cererii de chemare în judecată, pe care la data de 23 aprilie 2015, a contestat-o cu recurs și prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2015 a fost respins recursul și a fost menținută încheierea primei instanțe, nu constituie un temei plauzibil de repunere în termen din următoarele considerente.

Conform art. 277 din Codul civil, cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit sau în cazul în care debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datoria. După întreruperea cursului prescripției extinctive, începe să curgă un nou termen. Timpul scurs până la întreruperea cursului prescripției extinctive nu se include în noul termen de prescripție extinctivă.

În interpretarea corectă a normelor enunțate este de înțeles că, pentru întreruperea termenului de prescripție este necesar ca acțiunea să fie înaintată în instanța de judecată, în modul stabilit de lege. Curgerea termenului de prescripție se întrerupe, în special, prin înaintarea acțiunii în modul stabilit, adică cu aplicarea regulilor de competență generală și jurisdicțională, de formă și conținut al cererii, de achitare a taxei de stat, cât și a altor cerințe, prevăzute de actele normative, încălcarea cărora poate duce la refuz în primirea cererii și restituirea acesteia reclamantului.

Sub acest aspect, prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor enunțate, curgerea termenului de prescripție se întrerupe cu condiția depunerii acțiunii în modul stabilit.

Prin urmare, faptul depunerii anterior de către SRL „Sorinlux” a cererii de chemare în judecată cu privire la contestarea actelor administrative și restituirea sumei încasate suplimentar nu poate constitui temei de a considera întreruperea cursului prescripției extinctive, deoarece cererea de chemare în judecată a fost depusă fără respectarea prevederilor art. 167 CPC și, ulterior, a fost restituită pe motivul nelichidării neajunsurilor în termenul stabilit de instanță.

Totodată, se mai reține că, conform art. 278 din Codul civil, dacă instanța judecătorească a scos cererea de pe rol, cursul prescripției extinctive care a început până la intentarea acțiunii continuă fără întrerupere. Or, prin analogia legii, scoaterea de pe rol echivalează cu restituirea cererii de chemare în judecată.

În asemenea circumstanțe, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, prima instanță temeinic și legal a respins cererea depusă de către SRL „Sorinlux” de repunere în termen și a respins acțiunea ca tardivă.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa decizia instanței de apel și de a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de către Biroul vamal Centru.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2016 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Sorinlux” împotriva Biroului vamal Chișinău cu privire la repunerea în termen și contestarea actului administrativ și se menține hotărârea Judecătoriei Botanica, municipiul Chișinău din 04 aprilie 2016.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătoria

Maria Ghervas

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță

Luiza Gafton

Mariana Pitic